

DOS EXEMPLES DE L'ANTIC PRESTIGI DELS
ENGANYADORS I DELS POETES QUE DEDICA A
SEGIMON SERRALLONGA, MESTRE D'EIXARMS
FILÒLEG, EL SOTASIGNAT GLOSSADOR

1

Encens paraules que propaga el vent
i alces la mà
per senyalar la fosca.
Argúcies d'algú
que es feia dir ningú
no encara en llengua tosca
just al replà
que hi ha abans de les golfes de la ment.
On has desat
la saba d'aquell arbre
i el formigueig sota la pell de marbre
i aquella encesa olor de blat segat
sota el blau inclement.

En un principi,
abans que els déus
no creessin la mel,
que la cosa més dolça
eren les figues
tots els homes pensaven.
Quan, creada la mel,
les van veure entristides,
els moridors
que n'eren partidaris
donaren en desgreuge
al sexe de les dones,
que és la cosa més dolça,
el nom dolç de les figues.
Llavors, però, per boca
dels poetes, els déus
contraatacaven:
que l'amor, difonien,
és do diví,
de mel, dolcíssim.